

Nagy Imre és Kádár János

Szerepüket az 1956-os szabadságharcunk történetében még mindig számos rejtély és titok fedi. Egy azonban biztos: mind a ketten összejátszottak az oroszokkal. Ezen nem is igen csodálkozhatunk. Mindkettő egzisztenciájából ez minden bizonyíték nélkül is következik. Nagyon is érdekükben állott, hogy a rendszer uralmát biztosító párt és a szovjet megszállás ne szűnjön meg. Egyiküknek sem volt olyan magas fokú különleges képzettsége, vagy más konvertálható személyiségjegye, amely a politika, mégpedig a szovjet vazallusi felkentség nélkül a világon bárhol biztosíthatta volna számukra, akárcsak megközelíthette volna a magyarországi pártvezetésben élvezett privilégiumait. egyedüli "kvalitásuk", hogy nagymértékben rendelkeztek a tömegek megtévesztésére és félrevezetésére alkalmas demagógiával. És ez a világ megváltását zászlajára tűző zsidó szabadkőművesség szemében akárhogy is vesszük jelentős értéket képvisel. A láthatatlan tervezők alaposan feltérképezték erre vonatkozó alkalmasságuk minden részletét. Szerepüket csak e tényezők alapos ismeretében és többirányú próbatételét követően jelölték ki. Ha valamely vezető kommunista nem képes magáról elhíttetni egyik nap azt, hogy megingathatatlan ortodox nézetei miatt egy adott feladat elvégzésére ő a legalkalmasabb, majd a következő héten meggyőzni a vonzáskörében lévő tömeget arról, hogy ő már a kommunizmus bölcsőjében is reformkommunista volt, az élete végéig csak alárendelt posztokon kell, hogy dicsérje urát. Karrierje attól függ, milyen színvonalon képes a népbolondítás mesterségét űzni. Hogy mikor melyik szerepében kell fellépnie, azt nem ő, hanem mások döntenek el.

Nagy Imre több mint másfél évtizedet élt a Szovjetunióban. Mindvégig a bolsevizmus kenyerén. Már pusztán megjelenésekor felismerhetők rajta a magyar népámítás külső jegyei. Szeme alatti kissé kiálló kétoldali pofacsontja, a magyar paraszt által kedvelt enyhén pörge bajusza még megszólalása nélkül is felébreszti a magyar paraszt bizalmát. Ezt megbízói is felismerik, ezért Moszkvában agrárképzésben részesül, amellyel elnyeri predestinációját a későbbi mezőgazdaság kommunizálására. A veszélyes küldetés iratai között természetesen minden esetben megtalálható a halálos ítélet is. Téved az, aki azt hiszi ennek végrehajtására csak balsikere, bűnös mulasztása esetén kerülhet sor. Ez bekövetkezhet egy briliáns karrier felszálló ágában, vagy csúcspontjában ugyanúgy, mint csúfos bukásában. Sorsának megpecsételéséhez elegendő a külső, vagy belső körülmények tőle független olyan irányú alakulása, amelyben az "uralkodó együttes" bármely hóbor-tos kiagyalója, akár a maga előnyére azt célszerűnek látja. Ilyenkor veszik elő azt a szabadkőműves érvelést, hogy a pártnak (páholynak) a mozgalomnak most erre van szüksége. A szerencsétlent még arra is rákényszerítik, hogy egy látványos bírósági cirkusz során maga ellen valljon. Így történt ez Rajk László esetében is. Így múlt ki a bolsevizmus bábáinak többsége. Nagy Imrét már Moszkvában kinevezik a pártvezetés hivatalos, de titkos ellenzékévé. Ennek jegyében gyorsan és eredményesen vezényli le az első NEP-korszakot. Talonba helyezése után újult erővel fognak hozzá a termelőszövetkezetek szervezéséhez és a munkásság megszorításához. Hogy mindennek nagyobb nyomatékot adjanak, Nagy Imrét még a pártból is kizárják. Ez a "szívvel-lélekkel" kommunista – bár megnyilvánulásai szerint fájdalom-masan érinti – egyetlen percre sem veszíti el az ideológia iránti bizalmát. A történetek egyáltalán nem ingatják meg a

kommunizmus győzelmébe vetett hitét. Pártból való kizárása után is a szocializmus építésének jegyében fogannak meg írásai. Még antisztálinista nézetei is olyan szolid csomagolásban jelennek meg, mint: vissza kell térni Lenin tanításaihoz. "Revizionizmusa" csupán abból áll, hogy minden nemzetnek el kell jutnia a szocializmushoz, de nem teljesen azonos úton. A marxizmus-leninizmus tanításait helyesen kell alkalmazni a magyar viszonyokra. A represszív elnyomás alkalmazását fokozatosan csökkenteni kell. Még a legszélsőségesebb rosszakarattal sem lehet nézeteiben bármilyen mértékű pluralizmusra való utalást találni. A pártból látszólag kitagadott, pártonkívüli Nagy Imre változatlanul pártszerűen a pártideológia kereteiben gondolkodik. Valószínűsíthető, hogy az első NEP lezárását követő félreállításakor, de különösen a forradalmi hangulat kialakítása idején számára javasolt önkritikát nem hajlandó gyakorolni. Ezt a hagyományos kommunista magatartást még Szuszlov és Mikoján kérésére sem látszik újból követni. A nehéz napokban a párt hívó szavának azonban minden józan logika ellenére eleget tesz. Másfél éves "belső emigrációja" alatt híveinek látszó kis csoport gyűlik köré, akik időközönként lakásán meg is látogatják. Úgyszólván valamennyien párttagok, vagy a pártot már megjárta és átmenetileg kisebb-nagyobb mértékben úgy tűnik mellőzött, vagy a szocializmust jobbitani igyekvő emberek. Ne írjuk a véletlen számlájára, hogy szép számban található közöttük zsidó is. Ők a két asztalon való játszás igazi mesterei. Mindebből egyértelműen felismerhető, hogy a láthatatlan hatalom színházában műsorra kerülő darab egyik felvonására készülődnek a szereplők.

Ahogy a hatalom készülődött, az általa kívánt forradalomra ismét előtérbe kerül Nagy Imre. Mielőtt a Gerő vezette küldöttség elindul Belgrádba, visszaveszik a pártba,

Nagy Imre öröme. Október 23-án este a félelmetessé váló tüntetések szinte kínálják az alkalmat, hogy ismét kezébe adják a hatalmat. Nem is késlekednek soká, 7-8 óra között telefonon hívták a pártközpontból, ahol már szinte állandó ülés folyt. De Nagy Imre ekkor már nem volt otthon, hanem – máig úgy tudjuk – önszántából elindult a Parlamenthez.⁵³ A Parlament erkélyéről szólt a több százezres tömeghez. Jellemző, hogy beszédét "Elvtársak!" megszólítással kezdte. A forradalom lázában égő tömegnek kellett őt rendreutasítania, hogy: "Nem vagyunk mi elvtársak!" Majd mondókája befejeztével, mint aki teljesítette pártfeladatát, ez az alig kéthetes egyszerű párttag annak rendje-módja szerint – hisz a pártvezetőség telefonhívásáról nem tudott – besétált a kb. száz méterre lévő akadémia utcai pártközpontba. Ez arra az időre esik, amikor Gerő cinikus rádióbeszéde már elhangzott.⁵⁴ Nagy Imre izgatott tanácskozás közepette toppan be Gerő szobájába. Fáradtan ül le egy fotelba. Gerő közli a jelenlevőkkel, hogy esetleg szükség lesz a szovjet csapatok segítségül hívására a rend helyreállításához. A tüntetőkkel való esetleges párbeszédre egyetlen szó sem esik. Nem azért provokálták ki a hatalmas tömeg demonstrációját, hogy most békés megegyezéssel hazaengedjék őket.

Gerő felvetéséhez tökéletes egyetértés volt a válasz. Nagy Imre is egyetértett. Legalábbis semmiféle ellenvéleményt nem nyilvánított. Igaz, ebben a pillanatban Nagy Imre ilyen döntés szempontjából senkinek sem számított. Egy néhány hete a pártba visszavett egyszerű tag, akit még csak nem is rehabilitáltak. De hát ebben a nagy kavarodásban ez nem bírt jelentőséggel. Az ellenvetés nélküli egyetértést követően Gerő telefonon hívta fel Andropovot, a Szovjetunió budapesti nagykövetét, és kérte a szovjet csapatok bevetését a tüntetők ellen. Andropov közölte Gerővel,

hogy ehhez nem elegendő az ő beleegyezése, hanem meg kell kérdeznie a Minisztertanács és a Központi Vezetőség jelenlévő tagjait is, ami tulajdonképpen csak merő formalitás, hiszen Székesfehérvárról a szovjet páncélos csapatok már útban voltak Budapest felé. Útbaindításuk pedig aligha történhetett Andropov tudta nélkül. Révai József szinte önkívületi állapotban ordított és követelte Gerőtől, hogy haladéktalanul lövessen a tömegre.⁵⁵

Többen azt állítják, hogy Nagy Imre akkor már miniszterelnök volt, amikor Gerő a szovjet csapatok segítségét kérte. Ebben a minőségében értett egyet az oroszok behívásával. Ezt merő képtelenségnek kell tekintenünk, annak ellenére, hogy Nagy Imre sohasem kifogásolta és nem mondott ellent e külföldi beavatkozásnak. Pontos idősorrend az október 23-i éjszaka eseményeiről a pártközpontból a mai napig sem áll rendelkezésünkre, de ebből a szempontból ennek nincs is jelentősége. Hegedűs András szerint este tíz órára hívták össze a párt Központi Vezetőségét. A központi vezetőség nem volt határozatképes, hiszen a száz tagjából maximum negyvenen voltak jelen. Ebben a határozatképtelen gyülekezetben döntöttek Gerő javaslatára Nagy Imre miniszterelnökségéről, amelyet sürgős esetben az Elnöki Tanácsnak is meg kellett volna erősítenie. Bár Dobi István ott volt, de nem tudunk róla, hogy a tanács többsége is ott lett volna. Sőt biztosra vehető, hogy nem volt ott. A miniszterelnöki esküt nem tette le. Erre majd csak az október 28-i kormányátalakítás idején kerül sor. Mindezek ellenére kétségtelen tény, hogy október 24-én reggeltől miniszterelnöki minőségében jelennek meg Nagy Imre nyilatkozatai. Vagyis az a footballcsapatnyi pártoligarcha elismeri miniszterelnöknek és ő maga is elfogadja kétes megbízását. Az 1956-os magyar szabadságharc volt a történelem egyetlen forradalma, amelyet mindvégig azok vezettek, akik

ellen kirobbant. Andropov természetesen elfogadja Gerő "úri becsületszavát", miszerint a párt Központi Vezetősége és a Minisztertanács jelenlévő tagjai beleegyeznek a szovjet csapatok segítségül hívásába. Később azonban – lehet, hogy moszkvai utasításra – szükségét érzi, hogy ennek írásbeli bizonyítéka is legyen. Pár nap múlva, valószínű 26-án, Gerő egy erre vonatkozó – utólag készített – levél aláírására kéri Nagy Imrét, mint miniszterelnököt. Nagy Imre azonban nem írta alá. Majd Andropov próbálkozott. Nagy Imre egyre gyorsuló léptekkel igyekezett Andropovtól szabadulni, aki őt egy ideig követte. A végén már majdnem futottak. Úgy tűnik, Nagy Imre egérutat nyert, mert ezután Gerő és Andropov Hegedűs András, volt miniszterelnököt kérték meg – hiszen a levél feltehetően antedatálva volt – írja alá miniszterelnöki minőségében.⁵⁶ Hegedűs aláírta a levelet, amely később az ENSZ magyar üggyel kapcsolatos iratai között jelentős helyet foglalt el.

Vizsgálódásunk szempontjából fontos tény, hogy Nagy Imre – mintha vele már hónapokkal korábban egyeztettek volna – a legkisebb ellenvetés nélkül fogadja el Gerő felkérését. Ebben a nemzet számára kritikus helyzetben. Az idegen helytartók, vagy méginkább a Szovjetunió felé semmiféle feltételt nem szabott, pedig a súlyos belpolitikai helyzetre tekintettel azok veszélyére számítani lehetett. Nagy Imre viselkedése, látszólagos naivitása még ma is rejtélynek tűnik. Ez nem magyarázható mással, minthogy a helytartótanácsnak, a titkos kommunista szabadkőműves páholynak tagsága révén a feltétel nélküli engedelmességet követelő határozatának fegyelmezetten alávetette magát. Még a félig-meddig beavatottakat is meglepte Nagy Imre viselkedése. Egyetlen régi pártvezető eltávolítását sem kérte a kormányzati apparátusból. Saját hívei számára nem igényelte a vezetésbe való bevonást. Csupán Losonczyt és

Donáthot veszik vissza a párt másodrendű vezetőszerveibe. Valószínű, őket sem Nagy Imre javaslatára, hanem udvarias gesztusként. Éjfél után 2-3 óra körül Gerő szobájában elaludt, s azt követően Hegedűs András a minisztertanács nevében kijárási tilalmat rendelt el. Nagy Imre ébredése után követeli a rendelkezés azonnali visszavonását. Ezzel valószínű, ki akarta zárni annak eshetőségét, hogy nevében vagy egyszerűen a minisztertanács nevében őt megkerülve tegyen bárki intézkedéseket. Ez annál is inkább valószínűsíthető, mert ezzel egyidőben aláírja a statárium elrendelését. A felkelést egyértelműen ellenforradalomnak nevezi, támogatja a pártvezetés ezzel kapcsolatos állásfoglalását. Minden nyilatkozatában egyértelműen kifejti, hogy nem azonosul a nemzeti felkelés céljaival. Az október 24-én elhangzott rádióbeszédében nagyon is indulatos hangon beszél a fegyveres felkelő ellenforradalmárokról. Még mindig a kommunista logika szerint gondolkodik. Maga is komolyan hiszi, hogy a fegyveres felkelők a hazai lumpen elemekből, régi katonatisztekéből, csendőrökből, nyilasokból, kulákokból verbuválódtak. Pedig a valóságban ezek a társadalmi csoportok csak nagyon kis számban lehettek jelen, ha egyáltalán jelen voltak.

Október 25-én különböző delegációk áradnak a pártközpontba és a Parlamentbe. Mindenki Nagy Imrével akar beszélni. Akik bejutnak, csalódva távoznak. Nem volt nehéz megállapítaniuk, hogy Nagy Imre nem a nemzeti ellenállás, vagy a szabadságharc vezére, hanem még most is egy kommunista miniszterelnök.

A délelőtti órákban érkezik Moszkvából Mikoján és Szuszlov, akik mint "illetékesek" formálisan is megerősítik Nagy Imre miniszterelnöki kinevezését, bár telefonon ehhez Hruscsov már hozzájárult. Egyidejűleg hevesen bírálják Gerőt a felkelés kirobbanásáért, majd az SZKP nevében

javasolják leváltását, mégpedig Kádár Jánossal. Ezzel a párt vezetése látszólag kicsúszott a Moszkvából hazaszabadított zsidók kezéből. Figyelemre méltó tény, hogy éppen Kádár János javára. Ez egyértelműen igazolja dr. Tamáska Lorándot, hogy Kádár tudott valamit a látszólag sztálinista klikk elleni, a valóságban Magyarország gyarmati megtartása érdekében készülő forradalomnak álcázott puccsról. Kádár kinevezése a forradalom vérbefojtása után is megtartja folyamatosságát, sőt akkor nyeri el igazi jelentőségét.

Nagy Imre elégedett. Most már csak a fegyveres felkelést kellene leverni, esetleg kisebb-nagyobb politikai engedményekkel ámulatba ejtve rábírní a felkelőket a harc abbahagyására, s akkor folytatódhatna a Hruscsov érdekében megkezdett reformkorszak. Bár Nagy Imre nagyon jól tudja e reformfolyamatnak egyedüli célja csupán Hruscsov ingatag pozíciójának megszilárdítása. Éppen ezért a forradalomnak a nemzeti függetlenség számára való kihasználása fel sem merül benne.

Sajnálatos tény, hogy a magyar forradalom leverésében, mint az ortodox sztálinista szárny, mint Hruscsov reformszárnya érdekelve volt. Mindkét oldal a magyar eseményeket a saját politikája igazolására igyekezett magyarázni. A sztálinisták azzal érveltek; a sztálini ideológia legkisebb reformja is robbanáshoz vezet. Követni kell tehát a nagy vezér által meghatározott irányvonalat. Ezzel szemben Hruscsovék azt állították; a sztálini terror váltotta ki a magyar forradalmat, s emiatt a Status quo megtartása érdekében enyhíteni kell a párt diktatúráját. A szabadságharc leverésében, bírva ehhez az Egyesült Államok egyetértését és biztatását, mindkét oldal tökéletesen egyetértett.

A 25-i Politikai bizottság ülése idején került sor a Kossuth téri sortűzre, amelyet a Földművelési Minisztérium tetejéről adtak le a békésen tüntető tömegre.

A mai napig tart a meddő vita, hogy a Parlament előtti tömegre kik nyitottak tüzet. Kopácsi szerint a kék ÁVH-sok. Hegedűs András emlékiratai szerint vegyes összetételű csoport lehetett, amely ÁVH-sokból és partizánokból állt. Újabban olyan kutatási eredmények születtek, hogy zöld ÁVH-sok (határőrök) követték el. Másodrendű fontossággal bír, hogy a kommunista hatalom, mely erőszakszervezete lövetett a tüntetőkre. Ami döntő fontosságú, az az, hogy a hatalom lövetett elsőnek, és ezzel fegyveres harcra provokálta a forradalom lázában égő tömeget.

A kék vagy zöld ÁVH-sok provokációs tüzelése beteljesítette a hozzáfűzött reményeket. Találóaan jegyzi meg dr. Tamáska: "A KGB-nek nagy gyakorlata van az 1956-os ellenforradalomhoz hasonló népi megmozdulások szervezésében, kivitelezésében." Helyénvaló itt megemlékezni Jean Boyerről, aki megállapítja: a "zsidók nagyon tehetségesek a politikai ámítások területén". A pokol gyorsan elszabadult.

A tízperces lövöldözés során sok – egyesek szerint többszáz – ember maradt a kövezeten. A nagy zűrzavar közepette senki sem látott tisztán, nem is tudták mi történt tulajdonképpen. Valószínű, az események hatására ült össze délután a párt Központi Vezetősége. Losonczy és Donáth javaslata is megvitatásra került, miszerint a felkelést el kell ismerni forradalomnak, az ÁVH-t pedig fel kell oszlatni. Jellemző, hogy saját hívei javaslata mellett Nagy Imre nem állt ki, így a központi vezetőség nagy szótöbbséggel elutasította.

Október 25-én átalakul a Nagy Imre kormány. Szinte hihetetlen, de Nagy Imre saját hívei közül senkit sem visz

be az új kabinetbe. Három zsidó miniszterelnök helyett vesz maga mellé, lehet, hogy nem szabad akaratából. Feltűnő azonban, hogy még csak a legenyhébb kísérletet sem teszi híveinek a kormányzásba való bevonására.

Október 24-én és 25-én kiépültek a felkelés fegyveres támaszpontjai. Ezek közül kétségtelenül a Corvin-köz, a Széna tér és a Blaha Lujza téren kialakult csoportok voltak a legjelentősebbek. A honvédség bevonását a rendteremtésébe csak nagyon mérsékelt formában tervezték. Ennek oka, hogy a hatalom tudott a honvédség és az ÁVH szembenállásáról. Ennélfogva tartani lehetett attól, hogy a katonaság gyorsan a felkelők oldalára áll, és annak nem kívánt következményei lehetnek. Mindezek ellenére a honvédség október 28-ig még a legkisebb szervezeti egységben sem volt megtalálható a forradalmárok oldalán. Egyes személyek, többnyire a katonai iskolák növendékei már az első békés tüntetés során ott meneteltek az egyetemisták soraiban. Ugyanakkor egyes, a párt által eredményesen elkábított, magukról megfélelkezett alacsony származású tisztekből kisebb létszámú egységeket vezényeltek a forradalom letörésére.

A hatalomnak a honvédség iránti bizalmatlanságára jellemző volt, hogy a felkelők fegyveres gócainak felszámolására vonatkozó tervek elkészítésére nem a katonai vezetőket, hanem a szovjet tanácsadókat kéri fel.⁵⁷ Ez a terv főleg a legerősebb góc, a Corvin-köz megsemmisítésére vonatkozott, amelyet a szovjet tanácsadók légitámadás útján akartak a földdel egyenlővé tenni. A terv végrehajtását illetően a Központi Vezetőség nem volt egységes. Többen ellenvéleményt nyilvánítottak. Nagy Imre szerint a válság a felkelők fegyveres gócainak felszámolásával nem oldható meg. Véleményét Mikoján és Szuszlov is támogatta. Nagy Imre a szovjet vezetők támogatását felhasználva – sokkal

inkább azok egyenes utasítására – változtat korábbi magatartásán.

Október 28-án délelőtt már a reggeli órákban ülésezett a párt politikai bizottsága. Nagy Imre ezalatt a szovjet nagykövetségen van, mégpedig egyedül. Minden bizonynyal az ott tartózkodó Mikoján és Szuszlov utasítására Nagy Imre új taktikával lép elő a forradalmi események kezelésében. Úgy 11 óra táján tér vissza a pártközpontba és bejelentette: Az SZKP elnöksége a kormány teljes átalakítását javasolja mindazok kihagyásával, akik korábban kompromittáltak magukat. Ezen a napon tehát újabb kormányátalakítás történt. Figyelemre méltó, hogy Nagy Imre ezt követően teszi le a miniszterelnöki esküt, 24-től tulajdonképpen eskü nélkül gyakorolta a hatalmat. Nagy Imre színeváltozása csak e nap 17 óra 25 perckor kezdődő rádióbeszédében jelenik meg, alig 7 óra múltán, hogy Mikojánnal, Szuszlovval és Andropovval a szovjet nagykövetségen magyar tanú nélkül folytatott tárgyalást. Az idő közelsége egyértelműen bizonyítja, hogy Nagy Imre a szovjet vezetők utasítására mondta el mindazt, amit ebből a mai napig megismerhettünk. Nagy Imre és politikai nézetei tehát nem változtak meg, hanem a moszkvai forgatókönyv szerint fogalmazza mondandóját. Bejelentette, hogy tárgyalásokat kezdett a szovjetekkel a főváros azonnali elhagyásáról. Amnesztiát hirdetett és feloszlatta az ÁVH-t.

Nagy Imre gondolkodása teljes mértékben az Andropovval folytatott tárgyalások hatása alatt áll. "Ellenfeleinek" is jó tanáccsal szolgál. Még ebben is kommunista érzelmevilága ismerhető fel. Úgy véli, a jelenlegi helyzetben az volna a legokosabb, ha Gerő Ernő, Hegedűs András, Piros László és Bata István egy időre, amíg a hazai állapotok rendeződnek, a Szovjetunióba távoznának. (Nehogy itthon valami bajuk essen!) Javaslatát Andropov is támogatja. Az

érintettek pedig nagy örömmel elfogadják. Majd szovjet harckocsin a tököli repülőtérre mennek, hogy ugyancsak szovjet repülőgépen a Szovjetunióba "emigráljanak". Mi sem állt Nagy Imrétől távolabb, minthogy az országra szakadt katasztrofális helyzetért felelősségre vonásukon gondolkodjék.

Október 29-én a szovjet csapatok megkezdik a főváros kiürítését. A forradalom látszólag győzött. Az emberek az utcán ölelgették egymást és könnyeztek. Boldogság uralta nemcsak Budapest, hanem az egész ország népét.

Eddig senki sem méltatta kellő figyelemre a Nagy Imre tárgyalása "eredményeként" Budapestről kivonuló szovjet csapatok ügyét. Mindezt a forradalom nagy győzelmeiként értékeli mind a mai napig. A valóság azonban egészen más! A Szovjetunió jogi értelmezésében ez úgy jelenik meg, hogy a szovjet csapatok – ha jelképesen is – a harcok beszüntetésével és Budapest elhagyásával megszüntette az ország megszállását. Ezt a jogi attrakciót kiegészítendő "hívja be" Kádár János november 4-én az országban lévő szovjet csapatokat a szocialista vívmányok védelmére, a fasiszta restauráció megakadályozására. A szovjet csapatok innen már "ideiglenesen" tartózkodnak Magyarországon. Jogi helyzetéről 1957 március végén egy Kádár János vezette kormányküldöttség Moszkvában egyezményt ír alá. 1957. május 27-én Budapesten ugyanebben a "tárgykörben" egy újabb egyezmény született.

Az 1991-es szovjet csapatkivonulás – immár valódi – alkalmából az oroszok emlékérmeket készítenek katonáik kiténtetésére. Ez az emlékérem a csapatok magyarországi tartózkodására utalva 1957-1991-es évszámot viseli.

Ugyanezen a napon a moszkvai török nagykövetségi fogadáson az Egyesült Államok moszkvai nagykövete megnyugtatta a Szovjetunió vezetőit, hogy Magyarországot

változatlanul a szovjet érdekszféra tagjának tekintik.⁵⁹ Egyes nyugati források tudni vélték – a következő napok eseményei igazolják is – hogy az amerikai nagykövet még sürgette is a szovjet vezetőket, hogy állítsák helyre Magyarországon a második világháború után kialakított Status quo-t.

Zsukov, a Szovjetunió hadügyminisztere, a budapesti szovjet nagykövetségen a kormány utasítására október 28-án parancsot ad a vezérkarnak a magyarországi forradalom vérbefojtására vonatkozó terv gyors kidolgozására, amelyről Nagy Imrének tudomása kellett legyen, hisz 28-án délelőtt a szovjet nagykövetségen tárgyalt. A "Forgószerű" fedőnevű terv október 31-re el is készül. Zsukov jelenti Hruscsovnek, hogy a hadműveletek november 4-én megkezdhetők.

Október 30-án a Budapesten tartózkodó Mikoján és Szuszlov hozzájárulásával Nagy Imre bejelenti az egypártrendszer megszűnését, valamint az 1945-ös koalícióhoz való visszatérést. A többpárt rendszerrel Kádár, Erdei és Tildy is egyetértett. Színrelép Király Béla is, aki mindeddig a kórházban "ápolatta" magát.

Semmi kétségünk sincs az iránt, hogy a többpártrendszer visszaállításának bejelentése nem Mikoján és Szuszlov hozzájárulásával, hanem egyenes utasítására történt. Nagyon jól tudjuk, hogy néhány nappal ezelőtt, amikor Gimes Miklós barátja és politikai tanácsadója javasolta, hogy engedélyezzék a nem kommunista pártok szervezkedését, barátságtalanul válaszolta: "Szó sem lehet róla, ameddig én vagyok a miniszterelnök."⁵⁸ Egyértelműen megállapítható, hogy Nagy Imre a forradalom teljes ideje alatt fegyelmezett kommunistaként a Szovjetunió által meghatározott keretekben cselekedett. Egyetlen lényeges dologban sem határozott

Mikoján és Szuszlov hozzájárulása, sokkal inkább utasítása nélkül.

Október 31-én a Kilián-laktanyába, Forradalmi Karhatalmi Bizottság és a Nemzetőrség megalakítása céljából értekezletet hívtak össze. Ezt az értekezletet közvetlenül megelőzte a Honvédelmi Minisztériumban a felkelők és a honvédségi alakulatok vezetői által megtartott értekezlet. Bejelentették, hogy a hadsereg a forradalom mellé áll. Maléter Pált kinevezik a honvédelmi miniszter első helyettesévé, Kovács Istvánt vezérkari főnökké, Király Bélát pedig Budapest karhatalmi parancsnokává.

Szinte ezzel egyidőben a szovjet párt és állami vezetés utasítást ad Konyevnek, a Varsói Szerződés Egyesített Fegyveres Erői főparancsnokának a magyarországi forradalom leverésének előkészületeire, majd megkapták az indulási parancsot is.

A Szovjetunió vezetői élén Hruscsovval október 30-án és 31-én ezzel párhuzamosan a legnagyobb komolysággal arról nyilatkoztak az egész világ előtt, hogy jogosnak tartják a magyar dolgozók mozgalmát és készek tárgyalni a szovjet csapatok kivonásáról.

Ugyancsak október 31-én a Moszkvában tartózkodó Lio Sao-csi vezette kínai küldöttség előtt Hruscsovék az orosz túlzásokra jellemző módon véres képet festettek a magyarországi helyzetről. Arról tájékoztatták vendégeiket, hogy százával gyilkolják a kommunistákat, amelynek következtében döntés született a magyar szabadságharc fegyveres leverésére. A kínaiak semmiféle ellenvetést nem tettek.

Az ország területén az október 28-án történt megállapodás végrehajtását imitálva október 31-én a déli órákban keleti irányba vonuló szovjet csapatok vélhetően rádió utasítást kaphattak, mert egyszercsak az utakon megfordultak és

gyorsított tempóban nyugati irányba indultak. A délutáni órákban megkezdődött a szovjet csapatok beözönlése a Szovjetunióból is.

November 1-jén a szovjet csapatok már folyamatosan áramlottak az ország belsejébe, és megkezdtek a repülőterek, majd a laktanyák körülzárását. Nagy Imre miniszterei jelenlétében követelte Andropov nagykövettől az újonnan érkezett csapatok azonnali visszavonását a béke helyőrségekbe. Ez a nyilatkozat tulajdonképpen tudomásul vette a megszállás kiterjesztését, mivel nem az újonnan érkező és itt lévő csapatok kivonását kérte, csupán azt kívánta, hogy vonuljanak a laktanyákba.

Andropov az ártatlanság minden külső jegyeit magára öltve azzal háritotta el Nagy Imre kérését, hogy ezek az újonnan érkező csapatok csupán a korábban bevetett, fáradt alakulatok felváltására érkeztek. A csapatmozgások nem valamiféle hadműveletek részei, hanem a szovjet katonák hozzátartozóinak és a sebesülteknek az elszállítását végzik.

Nagy Imre a forradalom forгатókönyvének megfelelően kilátásba helyezte Andropov előtt a Varsói Szerződés felmondását és az ország semlegességének deklarálását, amennyiben kérését a Szovjetunió nem teljesíti.

Mivel az ország "békés" előzőnlése folytatódott, két órával később Nagy Imre telefonon felhívta Andropovot és a honvéd vezérkar jelentése alapján közölte: újabb szovjet egységek lépték át az országhatárt és a szovjet csapatok éle Budapesttől már csak 70-100 km-re van. Ez nyílt előkészület Magyarország megszállására. Ezért a magyar kormány azonnali hatállyal kilép a Varsói Szerződésből. Délután négy órakor összeült a kormány, és döntött az ország semlegességéről. Az ülésen Kádár János is részt vett és a szovjetekkel korábban egyeztetett menetrend szerint ő is megszavazta a semlegességi deklarációt. Délután öt órára

ismét a Parlamentbe kérték Andropovot, és átnyújtották részére a semlegességi nyilatkozatot. A szovjet nagykövet még ezúttal is szemrebbenés nélkül ígerte, hogy a szovjet csapatok elhagyják az országot. Cserébe arra kérte Nagy Imrét, hogy a kormány vonja vissza az ENSZ-hez benyújtott Szovjetunió elleni panaszát. Lássunk csodát: Nagy Imre elfogadta Andropov "úri becsületszavát"! Vajon tehetne volna-e a történetek után bármely ország vezetője, ha nem cinkosa a támadó hatalomnak?

A minisztertanács ülésén még egy nagyon gyanús esemény tanúi lehettek a jelenlevők. Kádár János erélyesen szembeszáll Andropovval. Kijelentette; amennyiben a szovjet csapatok visszajönnek, lemegy az utcára és ököllel száll szembe a tankokkal. Még a legnagyobb jóindulattal sem lehet feltételezni, hogy Kádár ne tudott volna a szovjet csapatok beözönléséről, amely óráról órára közelebb nyomult Budapesthez. Teljes tájékozottságát igazolja, hogy a minisztertanácsot követő néhány órán belül megszökött és Münnich Ferencsel együtt Andropov nagykövetségére távozott. Vajon egy ilyen nyilatkozat után, amennyiben az oroszok részéről nem beavatottja az eseményeknek, bárki-nek lett volna bátorsága odamenekülni és felajánlani szolgálatait? A válasz aligha lehet kétséges. Kádár dühös minisztertanácsai fellépésére Andropov méltatlankodva bizonygatta: csak félreértésről lehet szó, hiszen a fő kérdésekben, hogy a szovjet csapatok elhagyják Magyarországot, már megegyeztünk, csupán lényegtelen részletekről, formáságokról kell még döntenünk.⁶⁰ Folytassuk a katonai tárgyalásokat!

Andropov "garanciájával" egyidőben Hruscsov titokban Bresztben tárgyal Lengyelország és az NDK vezetőivel, november 2-án Bukarestben a román és csehszlovák vezetőkkel, délután pedig Szófiában a bolgárokkal, azt

követően pedig Titóval tárgyalt Brioni-szigetén. Tárgy: a magyar forradalom vérbefojtása. Hruscsov minden tárgyalópartnerének elmondta, hogy a magyarországi beavatkozás elkerülhetetlen, mert ott halomra gyilkolják a kommunistákat. Kiegészítette még, hogy a kínaiak teljes mértékben egyetértenek a katonai megoldással.

A lengyel, NDK, román, csehszlovák és bolgár egyetértéssel nem szükséges külön foglalkozni. Azt azonban meg kell említeni, hogy a legnagyobb mértékű egyetértést érthetetlen módon az NDK gyakorolta, de nem maradt el mögötte Románia és Csehszlovákia sem. Sőt még sürgették is a szovjet beavatkozást.

Nem szabad említés nélkül hagyni, hogy egyedül a lengyel vezetők vállalkoztak e nehéz időben a szocialista kohézió adta lehetőségek között, hogy megkockáztassanak némi különvéleményt.

Titó "közreműködése" a többiekénél is rendhagyóbb volt, amely külön is említést érdemel. Hruscsov és Malenkov sürgős konzultáció céljából november 2-án délután rendkívül viharos időben egy kis IL-14-es repülőgépen Pulában landoltak, ahonnan hajóval utaztak Brioniba, hogy a magyar szabadságharc vérbefojtásához kérjék Titó megértő hozzájárulását. A szokatlanul kimerült szovjet vezetők a jugoszláv elnök villájában mindössze félórás lélegzetvételnyi szünet után azonnal tárgyalóasztalhoz ültek. A tárgyalások 2-án délután 7 órától 3-án hajnali 5 óráig tartottak, annak ellenére, hogy a jugoszlávok szinte mindenben egyetértettek a szovjet vendégekkel. Jugoszláv részről Titón kívül Kardelj, Rankovič és Veljko Mičunovič Jugoszlávia moszkvai nagykövete vett részt. Hruscsov nem vette maga mellé belgrádi nagykövetét.

Hruscsov már a bevezetőjében közölte, hogy a magyarországi eseményekről kívánnak tárgyalni, egyben

ismertette, milyen döntést hoztak a magyarországi ellenforradalom leverésére. Bár Hruscsov elhatározása végleges volt, mégis úgy tett, mintha véleményüket kérné.

A tárgyalások menetéről Mičunovič bő lére eresztett beszámolójából elég sokat megtudhatunk, de későbbi publikációkból megállapíthatjuk, a leglényegesebb dolgokról hallgat.

Titó a fegyveres beavatkozással teljes mértékben egyetért, de szükségesnek tart a kialakult helyzetben valamiféle politikai előkészítést. Szó szerint megismétli Mikoján budapesti szóhasználatát, "menteni kéne, ami menthető". Meg kellene próbálni egy magyarokból álló forradalmi kormányféleséget létrehozni, vagy legalább bejelenteni megalakulását.⁶¹ Hruscsov örömmel mondja el; ez már meg is történt. Münnich Ferencnek és Kádár Jánosnak sikerült elszöknie, és repülőgépen útban vannak Moszkva felé. Mičunovič szerint a szovjet vezetők mindenáron Münnichre gondolnak, hogy kormányt alakítsanak vele, de a jugoszlávok meggyőzik, előnyösebb lenne Kádár, mivel Münnich a bukott Rákosi moszkvai nagykövete volt, addig Kádár Rákosi börtönében ült. A jugoszláv követ állítása felett – bár igaz is lehet – el kell gondolkodni. A Kádár melletti szovjet döntés nagy valószínűséggel már október 28-án megtörtént, amikor Gerő leváltásakor Mikoján és Szuszlov őt "javasolták" első titkári megválasztásra, hiszen Münnich Ferencet is kijelölhették volna. Feltűnő azonban, hogy milyen nagy figyelmet szentel itt Hruscsov a zsidó Apró Antal személyére. Fontosnak tartja, hogy a budapesti eseményeket ép bőrrel ússza meg és kíváncsúnak tartja, hogy sikerüljön megszöknie. A tárgyalások során az Apró Antal miatti aggodalma később is visszatér.

Hruscsov két ízben is megemlítette, hogy a románok készek csapatokat küldeni Magyarországra. A jugoszlávok

ezt hibás lépésnek tartották, és igyekeztek lebeszélni Hruscsovot, aki úgy tűnik le is tett róla.

Mičunovič a tárgyalások egy nagyon fontos epizódjáról egyáltalán nem tesz említést. Hruscsov 1957. január 10-én Titóhoz intézett leveléből tudjuk, hogy Titó 1956. november 18-án egy szovjet küldöttség előtt ismertette: amennyiben nem használtak volna fel szovjet katonai egységeket a magyar forradalom elfojtására, akkor jugoszláv egységeket küldtek volna Magyarországra. A jugoszláv csapatok abban az időben már vonultak is a magyar határ felé.⁶² Azok az "elvhű" magyar kommunisták, akik annak idején és később is komolyan hittek a Szovjetunió Kommunista Pártja Tájékoztató Irodája 1948. június 27-i határozatának, amely megbélyegezte és kiközösítette a "közös akolból" Jugoszláviát, ezek után gyötrődhetnek lelkiismeretükkel.

Annak ellenére, hogy Jugoszlávia és a Szovjetunió között a nem létező haragból való látványos "kibékülés" csak 1955 júniusában következett be, a jugoszlávok sokkal többet tudtak Hruscsov magyarországi terveiről, mint bármely szocialista ország. Mičunovič már 1956. július 15-i naplójegyzetében leírja, hogy beszélgetésük során Hruscsov elmondta neki, hogy Magyarországon erőhöz fognak folyamodni, ha kitörne a "balhé". Egyebek mellett ez is igazolni látszik, hogy a magyarországi forradalmat már 1956 nyarán, vagy még korábban "megtervezték" a szovjet párt legfelsőbb vezetésében. Hisz ebben az időben a magyar belpolitikai helyzet még korántsem volt veszélyesnek nevezhető. Figyelemre méltó Mičunovič e napon kelt alábbi megjegyzése is: "Szuszlov a jelek szerint mindent megtett azért, hogy mérséklés és megoldás helyett csak jobban elmélyítse és fokozza a válságot." Majd így folytatja: "Most minket is a szovjet hadsereg magyarországi bevetésével fenyegetnek; felszólítják Jugoszláviát, hogy "jól értse" őket –

és fogja be a száját." ⁶³ Vajon ez a Szuszlov hogyan tudta magában összeegyeztetni, hogy három és fél hónap múlva a társaságában lévő Mikojjal Budapesten Nagy Imrét arra biztassa, hogy az általa szított válságban "mentse ami menthető"? Világos és egyértelmű, hogy a láthatatlan szabadkőműves hatalom irányításával az 1956 októberi magyar forradalom kiprovokálását a Szovjetunió már jóval korábban megtervezte. Célja is nyilvánvaló, az éles szemű Mičunovič is felismerte; elrettentő példa teremtése a vazallus államok számára. Kilátásba helyezése a legkisebb ellenkezésük könnyörtelen megtorlásának. Mindennemű és méretű kizsákmányolásuk néma tűrésére való intelem. Mindez az Egyesült Államok tudtával és egyetértésével. Nagy Imrében pedig megtalálták a megfelelő embert ennek levezenyléséhez. Hruscsov és Titó megegyeztek azon a november 3-ra virradó hírhedt tárgyaláson, hogy Nagy Imrének a jugoszláv követségen menedéket adnak. Mindezt tudva csodálkoznunk sem kell, hogy Nagy Imre és többségében zsidó környezete éppen a budapesti jugoszláv nagykövetségen kért – balszerencséjére – menedékjogot.

Október 30. után a magasabb rangú ÁVH-s tisztek lehetőségeik szerint szöktek át a szovjet csapatok tököli főhadiszállására. November 3-án még Piros László volt belügyminisztert Moszkvából is idehozták. Az ő javaslataikat használták fel a forradalom fegyveres leveréséhez. Az ÁVH-sok még arra is tanácsot adtak, hol kell a beavatkozás során felszólítás nélkül, vagy felszólítás után löni. ⁶⁴ Azt hiszem, magyar ember hazája elárulásában ennél többet már nem is tehet. Nem hagyhatjuk szó nélkül: többségük nem is volt magyar, hanem zsidó, akik csak beszéltek, de egyáltalán nem éreztek magyarul. Nem tévedett Hitler, amikor úgy jellemezte a zsidóságot: akár franciául, magyarul vagy németül beszél, de héberül gondolkodik. Ez a definíció az

1956-os szabadságharcunk elárulásában egyértelműen tettenérhető. Még az is megtörtént, hogy a "magyar" rádió egyik nagyhírű zsidó sportriportere a november 4-i szovjet agressziót követően szovjet katonai egyenruhában jelent meg rádióbéli munkahelyén.

A szovjet katonai vezetők álnok módon még november 3-án is a szovjet csapatok kivonulásáról tárgyaltak a magyar Parlamentben. A "viszonosság alapján" este 22 órára a tőköli főhadiszállásra hívták meg a magyar tárgyaló küldöttséget, ahol már csak a csapatok búcsúztatásáról és hogy milyen katonazenét játszanak, kellett volna megállapodni. Gyanúsnak tűnhet, hogy ilyen sokadrangú kérdések megtárgyalására miért küldött a magyar kormány olyan magas rangú küldöttséget (Maléter Pál honvédelmi miniszter, Erdei Ferenc állam miniszter, Kovács István vezérkari főnök, Szűcs Miklós ezredes). A megbeszélések alatt váratlanul a tárgyalóterembe lép Szerov tábornok, a szovjet KGB parancsnoka Piros László és több ÁVH-s tiszt társaságában a szovjet tárgyalócsoport látszólagos ámulatára – állítólag Malinyin hadseregtábornok, a szovjet katonai tárgyalódelegáció vezetője előre megbeszélt módon még tiltakozott is – letartóztatta a magyar küldöttséget.

November 4-én éjfél után megindult a szovjet ármádia a magyar szabadságharc bestiális vérbefojtására. Harckocsik tömege gyors menetben vonult a főváros elfoglalására.

Máig tanakodunk – önmagunkkal is – miért volt a hatalmas Szovjetuniónak erre az ázsiai módszerre szüksége, hiszen nyílt sisakkal is könnyedén legyőzhette volna a nagy elszántságú, de gyenge fegyverzetű magyar forradalmi nemzetőrséget, vagy a gyatrán kiképzett, s szovjet sejtíjfégyverekkel felszerelt "néphadsereget". Nem találunk jobb érveket, mint a zsidó szabadkőműves párhuzamos ámitás iskolapéldáját, amely a magyarországi forradalom

kiprovokálásának hosszú előkészítését mindvégig jellemezte. Ez a láthatatlan hatalom hasonlóképpen provokálta ki az első és a második világháborút, a világ gyarmatainak újrafelosztását, a gazdasági és pénzügyi válságok sorozatait, a világ bármely pontján felszított elégedetlenségeket. A két asztalon való játszás, számára a legeredményesebb eszköz a nem zsidó – még meglévő – hatalom lezüllesztése, majd megszerzésére. Minden változás – bármilyen irányú legyen is – egyetlen célt szolgál; a kisebb-nagyobb mértékben felgyülemlett nem zsidó pénz megcsapolása, zsidó tőkévé változtatása. Ennek kitűnő példájaként említhetjük a tőzsdét, amely ugyancsak zsidó találmány. Bármilyen – a szokványostól a legcsekélyebb mértékben eltérő – esemény alkalmas arra, hogy nagy tőke felett rendelkező érdekcsoportok megzavarják vele a részvény- vagy devizapiacot. Ha például a Földművelésügyi Minisztérium bejelenti, hogy a műtrágya felhasználást 20 %-kal csökkenteni kell. Erre az ismeretlen kartellbe tömörült brókerek megbízóik utasítására kis tételekben ugyan, de zuhanó árakon kínálni kezdik vegyipari részvényeiket. Amikor ez a mesterséges pánik áterjed a kívülálló részvénytulajdonosokra is, akik már egyre nyomottabb áron igyekeznek megszabadulni vegyipari részvényeiktől, a zavarodottság tetőfokán megkezdik immár nagyon alacsony áron felvásárolni ezeket a részvényeket. A kínálat megszűnésével, amikor a részvények jelentős többségét fillérékért megszerezték, az Ipari Minisztérium államtitkára, vagy a vegyipari tröszt vezérigazgatója arról számol be a sajtónak, vagy az ugyancsak nem magyar sajtó olyan hírt tesz közzé, hogy a vegyipari termékek jelentős exportjáról tárgyalnak vagy kötöttek szerződést, mondjuk a Jemeni Királysággal, megkezdik a vegyipari részvények ugyancsak kis tételekben egyre magasabb áron való kínálatát. A vásár-

lási kedv gyors növelése érdekében esetleg egymástól is vesznek mígnem a kívülállók is – ezúttal már magas áron – vásárolni kezdik. A tranzakció végén a kívülálló kis- és közepes befektetők kétségbeesetten könyvelik el veszteségeiket. Mondanunk sem kell, a vegyipari termelés gazdasági, piaci helyzete eközben semmit sem változott.

Napjainkban a nemzetközi tőzsdei tőkepiacot és értékpapírt a láthatatlan szabadkőműves hatalom egyre nagyobb erővel igyekszik hatalmába keríteni. A magyar tőzsde hű képe a New York-i Wall Street-nek. Ez önmagában következtetni enged a hazai tőzsde főszereplőinek kilitére. Segítőségükkel New Yorkban határozzák meg fizetőeszközünk, csakúgy, mint termelő üzeink értékét.

Miközben a kettőszázézeri ázsiai horda ráveti magát a becsapott magyar nemzetre, Nagy Imre és szűkebb környezete a Parlamenttől jelentős távolságra lévő jugoszláv nagykövetségre "menekül". Vezetés nélkül hagyva a forradalom tüzeiben égő nemzetet. Ezalatt a rádió magnetofon szalagról sugározza különböző felhívásait. Mái semmit sem tudunk arról, hogyan jutott ki a szovjet tankok által körülvárt Parlamentből, kik tudták a jugoszláv nagykövetségre juttatni ebben a vészterhes időben. Legfontosabb szabadkőműves "tanácsadói", akik követték ugyan, de csodálatos módon életben maradtak, a mai napig sem tartották szükségesnek tájékoztatni a legérdekeltebb magyar nemzetet. Hogy történhetett, hogy a Nagy Imre mellé állt zsidók mind felelősségre vonás nélkül, vagy tessék-lássék büntetéssel úszták meg az 1956-os eseményeket? Vas Zoltán, Lukács György, Vásárhelyi Miklós, Berei Andor stb., valamennyien látszólag Nagy Imre kegyeltjei voltak. Mái sem tudjuk, Nagy Imre válogatta munkatársainak, vagy valakik "odatették" őket.

Gyanúnk nem alaptalan, hiszen Mičunovičtól tudjuk; a Hruscsov és Titó közötti megállapodás is tartalmazta, hogy Nagy Imrének és közvetlen környezetének Jugoszlávia menedékjogot ad. Nagy Imrének erről előzetes tudomása kellett, hogy legyen. Ha Nagy Imre nem a Szovjetuniónak engedelmeskedve vezényli a magyar forradalmat, akkor nyilván nem a cinkos Jugoszlávia nagykövetségére, hanem egy közelebbi követségre menekül. Mint például Mindszenty József bíboros, aki éppen a követségi épület közelsége miatt menekült az Egyesült Államok nagykövetségére. Igaz, az amerikai nagykövetségre mások is menekültek, de Mindszentyt kívül mindenkit elutasítottak. Ezzel is bizonyítva, hogy ők érdekeltek a forradalom szovjet eltiprásában.

Nagy Imre védelmet remélt a jugoszláv nagykövetségen. Nehéz azonban válaszolni arra, hogy kivel szemben. A szovjet csapatok ellen? Hisz végig Mikoján és Szuszlov direktívái szerint cselekedett. A Szovjetunió tehát nem ellensége, hanem "munkaadója" volt. Ha mégis volt valami szocialista büntudata, akkor nem a jugoszláv vezetők voltak hivatottak őt feloldozni, hanem nyilván az oroszok. Alig hihető, hogy ne tudta volna Titó, akkor fogja őt az oroszok kezére adni, amikor azok kérik, hisz a szláv alkat ismeretében nálunk jóval tájékozottabb volt.

Valószínű, a szovjet horda szadizmusától tartott, gondolván az ország ismételt leigázása után, mint aki jól végezte dolgát, valamilyen diplomáciai attrakció révén csendben kiadják a Szovjetuniónak, és Rákosihoz hasonlóan élheti tovább szabadkőműves életét a szovjet paradicsomban. Bármilyen alkalmazkodó természetű is volt, bármilyen jól ismerte is az orosz alkat rejtelmét, valahol elszámította magát.

Valóban, miért végeztek vele szabadkőműves testvérei? Hiszen a szocialista eszme érdekében elévülhetetlen érdemeket szerzett. Megmentése érdekében mindenképp veszélyesebb szerepet vállalt. Biztosan terhére írták, hogy az 1953-55 közötti revizionista nézeteit és jobboldali elhajlását – amelyet fejére olvastak – felszólítás ellenére sem volt hajlandó meggyónni, azaz szabadkőműves módra nem gyakorolt önkritikát. Nem tette, mondván ő határozott moszkvai utasításra tette, amit tett. Ha "elhajlás" vagy revizionista túltengés történt, annak felelőseit feljebb kell keresni. Nagy Imrének tulajdonképpen igaza volt – keresztény erkölcsünk szerint. – Megfeledezett azonban, hogy szabadkőműveseknél "más szokások" vannak érvényben. Márpedig ő azok szolgálatába szegődött. Nekik köszönhette miniszterségét, 1953-as miniszterelnökségét. A "munkaadók" pedig elvárták, hogy akkor is kövesse meg őket, mikor erre nem adott semmi okot, mivel a pártnak "most erre van szüksége".

A forradalom eltiprása után a kommunista suttogó propaganda olyan híreket is terjesztett, hogy romániai internálásuk idején is felkérték; gyakoroljon önkritikát, és akkor helyet kap Kádár kormányában. De ő állítólag megtagadta. Ha volt is ilyen ráhatás, annak őszintesége teljes mértékben kizárható. Ugyancsak Mičunovičtól tudjuk, hogy Hruscsov már november 6-án követelte a jugoszláv kormánytól Nagy Imre és társai kiadatását. Egy ilyen önkritika nemcsak Nagy Imre személyét járatta volna le és tette volna nevetségessé, hanem a magyar szabadságharc fegyveres leveréséért amúgy is nagy presztízsveszteségű kommunista mozgalom teljesen elvesztette volna maradék hitelét is. Ezt pedig sem a mozgalom, még kevésbé az azt megtestesítő szabadkőműves felügyelet alatt működő Szovjetunió nem engedhette meg magának. Talán mon-

danunk is felesleges, Nagy Imre élete és halála felett nem Kádár János és bíróságai dönthettek, hanem a moszkvai hűbérurak, de lehet, hogy még ők sem. Ezt Nagy Imre nagyon jól tudta. Így Kádár zsidói – ha ez egyáltalán szóba került – ígérhettek bármit, annak értéke a nullával volt egyenlő.

Bármilyen szabadkőműves utasítás megtagadása főbenjáró bűn ugyan, de Nagy Imre legnagyobb bűne, hogy utólag nem írta alá az október 23-án éjjel a budapesti forradalom letörésére való szovjet csapatok behívásának írásbeli kérelmét, amelyre október 26-án Andropov kérte. Helyette Hegedűs András, volt miniszterelnök végezte el ezt a dicsitelen aktust. Ez az a főbenjáró bűn, amely megpecsételte Nagy Imre sorsát. Az a tény, hogy a szovjet csapatok behívása idején hivatalosan még nem is ő volt a miniszterelnök, nem számít semmit. Szabadkőműves főnökei őt kérték erre, és ez minden jogot vagy szabályt megelőz. Ez ellen nincs, nem lehet semmiféle kifogás.

Kádár János – mialatt a magyar forradalomra erőltetett vezetők részére november 2-án és 3-án lélegztvételnyi szünet adódik, és a helyzet konszolidálásával próbálkoznak – Moszkvában Münnich Ferenc társaságában kéri a magyar szabadságharc idegenkezű vérbefojtását. November 1-jei eltűnéséről több verzió is ismert. Vannak, akik tudni vélik, hogy az oroszok úgy rabolták el, mások szerint Münnich "csalta át" az ellenséges táborba. Hruscsov szerint megszökött. Maga Kádár ennek részleteit sohasem mondta el, tehát a valóságot nem ismerjük. Kádár János november 1-jén 21 óra 45 perckor a Szocialista Munkáspárt első titkáraként a parlamenti rádióban nyilatkozva ezt mondta: "Népünk vérével bizonyította, hogy rendületlenül támogatja a kormánynak a szovjet erők teljes kivonására irányuló követelését. Nem akarunk tovább függőséget." Másnap

Ungváron, majd Moszkvában győzködi a szovjet vezetőket a szovjet erők bevonulásának szükségességéről, a "függség" fenntartása érdekében. Mindenesetre kevés olyan embert ismer újkori történelmünk, aki egész felnőtt életét hazaárulással töltötte. Kádár e ritkaságok közé tartozott. Már ifjú korában felébred benne mások félrevezetésére való hajlam. Tagja lesz szinte minden, a kommunisták fedőszervezetének, míg a második világháború idején eljut a kommunista pártig. Magyarországon a lakosság lelkében a két háború között és alatt elevenen élt az 1919-es kommunista rémuralom emléke, a szabadkőműves zsidóságon kívül kevesen vállalkoztak a rosszemlékű párt tagságára. Így Kádár János gyorsan emelkedhetett a párthierarchia létráján. E foglalkozás veszélye miatt nemigen kellett a konkurenséktől tartania. A második világháború alatt az országban aktívan "dolgozó" kommunisták nem haladták meg egy autóbusz utaslétszámát. Érthető volt, hogy szinte valamennyien ismerték egymást.

Az 1945 utáni kommunista berendezkedés idején jól el tudta adni a háború alatti "mozgalmi múltját", annak elenére, hogy ő nem volt a moszkvai zsidó "kompani" tagja. Állítólag egyszer kísérletet tett a Jugoszláviába való szökésre, hogy onnan esetleg a kommunisták Rómájába utazzék, de a határon elfogták, s mivel kommunistaként a rendőrség nem ismerte, csak tiltott határátlépési kísérlet miatt ítélték el. Állítólag nem volt zsidó, bár ezt az arc- és alaktan nem egy szakértője máig vitatja. A moszkvai emigráció hiánya 1956 előtt kétségtelenül komoly akadálya volt előmenetelének, de a szabadkőműves páholyba való be-szervezése ezt jelentős mértékben ellensúlyozta, egészen főtitkárhelyettesig vitte, ami azt jelenti Rákosi helyetteseként – igaz rövid ideig – működött. Látszólagos bukása csupán a különös káderezés egyik epizódja volt. Úgy tűnik,

a kommunista pártok is átvették a maffia vezető kiválasztás furcsa módszerét. 1951 tavaszán történt letartóztatása után az ÁVH verőlegényeinek okozta a legnagyobb csalódást. A zsidó "fogdmegek" felkészültek egy kiadós verésre, mivel arra számítottak, hogy a lebukott belügyminiszter majd tagadni fogja azokat a valóban hazug vádakat, amellyel gy-anúsítják. Ehelyett Kádár azonnal és minden fenntartás nélkül bevallja őket. Az ÁVH-sok teljes fogvatartása idején, sőt még rehabilitálása után is maguk között csak "szarjancsinak" nevezték.⁶⁵ A szabadkőműves páholyokban és különös "műintézményeiben" ellentétben a mi nemzeti és keresztény hitvallásunkkal, egy vezető legkiválóbb erényeinek nem a bátorság, álhatatosság, a hősiesség, a kitartás, az őszinteség, a becsület és igazságosság a jellemzője, hanem a pillanat szülte szükségletekhez igazodó álnokság, megalkuvás, hazugság.

Kádárt tehát nem kellett az ÁVH jellemszakértőinek megdolgoznia az engedelmességre. Ő a hitványságot már születésekor a génjeiben magával hozta az ÁVH-sok nagy bosszúságára.

Kádár – aki már 1956 nyarán beavatottja volt a láthatatlan uralkodó együttesnek – Gerő leváltása után, amint elnyerte a párt első titkári méltóságát, mindvégig a forradalom elfojtásán buzgólkodott. Ő maga célját elérte, szükségtelen minden a hatalommal szembeni elégedetlenség. A szovjet csapatok segítségül hívásakor egyetlen – ha úgy tetszik – feltételt szabott: "gyorsan cselekedjenek, mert egyébként egy, az egész országot átfogó nemzeti felkelés következhet be a szovjetek ellen."⁶⁶ És erre a becstelen hazaárulóra mondta 25 év múltán a magyar társadalom politikailag tájékozatlan, az ország elzálogosításáról mit sem sejtő, nem is éppen jelentéktelen része, hogy: "csak a Jani maradjon!" Hát a Jani élete végéig maradt! Nem sok köszönet maradt

benne. Nyöghetjük "áldásos tevékenységét" életünk végéig. Jut belőle gyermekeinknek és unokáinknak is bőven.

Az 1945 után Moszkvából hazacsődült zsidó népámítók bizony rosszul sáfarkodtak a Sztálin által ölükbe vetett hatalommal és az ország javaival. Mohóságukkal néhány év alatt válságba sodorták az országot. Látható és láthatatlan gazdái is megelégtették káros szadista tobzódását. Eltávolításukat ahelyett, hogy törvényes felelősségre vonás keretében rendezték volna le, hatalmas magyar véráldozattal, testi-lelki megrázkódással járó ázsiai színjáték keretében hajtották végre. Később Kádár és ideológusai szent forradalmunkat úgy állították be, hogy a magyar nép forradalmi úton kényszerítette ki Rákosi és szűkebb környezete leváltását, uralmának megdöntésével. Mivel a szocializmus ellenségei hatalmukba kerítették a forradalom vezetését, amelyen Nagy Imre nem tudott úrrá lenni, a szocialista vívmányok védelme érdekében kénytelen volt a Szovjetunió fegyveres segítségét kérni. Megmosolyogni való érvelés. Bár nem lehet teljesen kizárni, hogy Rákosi és klikkjének leváltása nem tartozott a moszkvai páholy kizárólagos hatáskörébe, annál is inkább, mert Rákosi minden bizonnyal élvezte a legfelsőbb uralkodó együttes bizalmát. Véleményünket Mičunovič is megerősíti, mégpedig Hruscsovra való hivatkozással. Sztálin állítólag nem "szenvet" Rákosit. Hruscsov szerint "azt a kását, amit ő meg Sztálin főztek, most nekik kell megenni".⁶⁷ Márpedig Sztálin, ha valakit nem szeretett, aligha tűrt volna meg – ha hatalmában állt – bármely vazallusa élén. Jól tudjuk, hogy még a kommunista hűségéről híres bolgár Dimitrovot is eltette láb alól, hogy a többiről ne is beszéljünk. Ez a Rákosi személyével kapcsolatos "korlátozott szuverenitás" úgy tűnik, nemcsak Sztálinra, hanem utódaira is vonatkozhatott. Részben a Rákosi klikk félreállítása

érdekében kiprovokált forradalom vérbefojtása után Nagy Imrét, – aki nem tudta menteni a menthetőt – az oroszok felakasztathatták. De a zsidó moszkoviták, akik mindenképpen inkább felelőssé voltak tehető a válságért, valamennyien életben maradtak. Sőt, Rákosinak élete végéig biztosították azt a szovjet jólétet, amelyet Rajknak csak megígértek. Vagy a cinikus Gerőt, akinek arroganciája csordultig töltötte a nemzet elégedetlenségének poharát, aki közvetlen kiváltója volt a fegyveres felkelésnek – még csak bíróság elé sem állították. Haláláig ette a véresre kínzott magyar nemzet kenyérét.

Kádárt november 4-én már Szolnokon találjuk. A Szovjetunióból szovjet repülőgépen érkezett a szovjet katonai parancsnokságra. Innen november 7-én szovjet harckocsin utazott tovább Budapestre. A többségükben zsidó hazaárulók rejtekhelyüket elhagyva egymást taposva siettek hozzá. Maga a párt újjászervezése nagyobb nehézségekbe ütközött, mint azt Moszkvában gondolták. Az MSZMP ideiglenes központi bizottsága december 2-án ülésezett első ízben. Maga Kádár János vallja be, hogy a nem létező párt e legmagasabb testületét önmaga választotta meg.⁶⁸

A szovjet csapatok előzőnlésével az országra ismét rátelepedett a sötét középkor. A zsidó ÁVH-sok és a magukról megfélemezett kiszolgálóik immár pufajkába öltözve fékeveszett szadizmussal vetették magukat a magyar nemzetre. Mindenki "ellenforradalmárt" kerestek és láttak. Elég volt, ha valakiről haragosa besúgta, hogy részt vett a forradalmi eseményekben, akár alaptalanul is, arról többé senki sem moshatta le. Menthetetlenül a hazaárulók kezére került, akik kegyetlen kínzásokkal kényszerítették a nem létező bűnei beismerésére. Mindenkinél a nem létező halál-listák után kutattak. Aki egérutat nyert, nyugatra menekült a megtorlás elől. Ártatlan családok, fiúk, apák, lányok,

feleségek, szülők, de apró gyermekek is földönfutókká váltak, a haza elhagyására kényszerültek. Néhány hónap alatt több mint kettőszázezer magyar menekült idegenbe. Ez a nemzeti exodus olyan fájdalmat okozott az itthon maradotaknak, amelyek évtizedekig sem csitultak. A lakosság szisztematikus megfélemlítéséről a hatalom bitorlói folyamatosan gondoskodtak. Elfogott fiatalok ezreit deportálták a Szovjetunióba, ahonnan egyesek a mai napig sem kerültek haza. Suttogó propagandájukkal ezúttal Hruscsovnak tulajdonítva, megismételték az állítólag Sztálintól származó: "Magyarország csak vagonkérdés" félelmetes jelszavát. Ennek adtak nyomatékot a fiatalok elhurcolásával. Az idegen lelkű bíróságok nem takarékoskodtak a halálos ítéletekkel. A tíz-tizenöt-húsz éves börtönítéleteket futószalagon gyártották. Pozsgay Imrétől tudjuk; amikor a belügyminisztérium és a karhatalmisták vezetői panaszkodtak Kádárnak, hogy kevés a börtön a letartóztatottak és elítéltek elhelyezésére, a később maradásra kívánt "Jani" egyszerű megoldást javasolt: hozzanak több halálos ítéletet a börtön férőhelyek növelése érdekében. A magyar nemzet hóhérai jól számítottak. Kegyetlenségükkel elérték, hogy egy egész ország rettegett, hiszen lélekben mindenki a forradalom mellett állt. Senki sem lehetett biztos abban, hogy valódi érzelmeinek valamely csekély megnyilvánulása nem jelenti-e majd a vesztét. Bolsevista inkvizíció feszítette keresztre az egész nemzetet.

Az Egyesült Államok, míg titokban biztatta a Szovjetuniót a Status quo helyreállítására, addig hangos propagandával vezette félre a világot. Ő maga terjesztette a Hruscsov által köpöcsészenek nevezett ENSZ biztonsági tanácsa elé a "magyar ügyet" Ezzel elérte, hogy a Szovjetunió ellen semmiféle ellenlépés ne legyen hozható, hiszen az oroszoknak ott vétőjoga van. Mi sem állt távolabb

Amerikától, minthogy a közgyűléssel határozatot fogadtasson el ENSZ békefenntartó erők Magyarországra küldéséről. Ehelyett az általa üzemeltetett Amerikai hangja és a Szabad Európa rádiók hullámhosszain uszította az ország lakosságát az orosz csapatok elleni öngyilkosságra. Eisenhower elnök nemrég hirdette meg a "felszabadítási doktrínát". Hangos propagandájával azt a látszatot keltette, hogy a hidegháborúval szembeszálló nagyhatalmak közötti ellentét forrása a második világháború végén kialakult Status quo megváltoztatása. Eisenhower elnök az 1953. április 16-án kelt üzenetében kijelentette: a jövő béke elengedhetetlen feltétele a vasfüggöny mögötti szabad választások megrendezése.⁶⁹ Ugyanakkor áldását adta Magyarországra még szigorúbb rabigába hajtásához. Ebből is látható; az Egyesült Államok a felszabadítási doktrínát nem az általa második világháborús fizetségként a Szovjetunió ígájába hajtott nemzetek felszabadításának eszközéül szánta, hanem a gyarmatok újrafelosztásának jegyében fogalmazta meg. A Szovjetunió éppen e jelszó alatt lázította fel Anglia, Franciaország, Spanyolország, Portugália, Hollandia, Belgium gyarmatait és a hidegháborús szélhámosság keretében játszotta át Amerika kezére.

Ez a látványos hidegháború majd 1992-ben válik igazán nevetségessé. A Magyar Televízió 1-es csatornája a Financial Times heti üzleti híradójára hivatkozva az 1992. június 21-i 13.00 órai híradásában közli: "Az Egyesült Államok vállalta a Szovjetunió (Oroszország) védelmét egy külső katonai támadás esetén." A nyilatkozat célja látszólag értelmetlen, mivel az Egyesült Államok kívánsága ellenére egy esetleges Oroszország elleni támadás veszélye nem fenyeget.

A kádári propaganda gépezet szovjet tanácsadók segítségével a legalávalóbb hazugságok özönével igyekezett fél-

revezetni az ország lakosságát. A szovjet intervenció első napján november 4-én 15 pontból álló programot hirdetett meg, amellyel nagyon sok embert meg is tévesztett. A hatalom megszilárdulásával erről a programról aztán teljesen megfeledkezett. Aki a politikában a legkisebb mértékben is járatos volt és az orosz alkatot kicsit is ismerte, nem hitt az üres ígéreteknek. Ez a 15 pontos program a mai távlatból a történelem átélése után minden gondolkodó magyar előtt leleplezi a szabadkőműves módszereket, propagandájuk ígéreteik hazug voltát. Frissítsük fel mégis:

- "1. Nemzeti és gazdasági függetlenségünk és országunk szuverenitásának biztosítása.
2. Népi demokratikus és szocialista rendszerünk megvédése minden támadás ellen. Szocialista vívmányaink védelme és előrehaladásunk biztosítása a szocialista építés útján.
3. A testvérharc megszüntetése, a rend és belső béke helyreállítása. A kormány nem tűri meg, hogy a dolgozókat bármi ürügy alapján üldözzék azért, mert a legutóbbi idők eseményeiben részt vettek.
4. Szoros baráti viszony megteremtése minden szocialista országgal, a teljes egyenjogúság, a kölcsönös be nem avatkozás elvei alapján. Ugyanez az elv szabályozza a kölcsönös előnyt biztosító gazdasági és kölcsönös segítségi kapcsolatainkat.
5. Békés együttműködés minden országgal, függetlenül azok társadalmi rendjétől és államformájától.
6. A dolgozók, különösen a munkásosztály életszínvonalának gyors és jelentékeny emelése. Több lakást a dolgozóknak. Lehetővé kell tenni, hogy a gyárak és intézmények maguk építsenek lakást munkásaik és alkalmazottaik számára.

7. Az ötéves terv módosítása, a gazdasági vezetés módszerének megváltoztatása, figyelembe véve az ország gazdasági adottságait, hogy a lakosság életszínvonala minél gyorsabban emelkedjék.
8. A bürokrácia megszüntetése és a demokrácia széles kifejlesztése a dolgozók érdekében.
9. A legszélesebb demokrácia alapján kell megvalósítani a munkásigazgatást a gyárakban, üzemekben és vállalatoknál.
10. A mezőgazdasági termelés fejlesztése, a kötelező beszolgáltatások megszüntetése, az egyéni dolgozó parasztok megsegítése. A kormány határozottan felszámol minden törvénysértést, melyet a szövetkezeti mozgalom és tagosítás területén elkövettek.
11. Az eddigi igazgatási szervek és a forradalmi tanácsok demokratikus választásának biztosítása.
12. Támogatják a kisipart és kiskereskedelmet.
13. A magyar nemzeti kultúra következetes fejlesztése, haladó hagyományaink szellemében.
14. A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány népünk, munkásosztályunk és hazánk érdekében azzal a kéréssel fordult a szovjet hadsereg parancsnokságához, hogy segítsen népünknek a reakció sötét erőinek szétverésében és abban, hogy helyreállíthassuk a rendet és nyugalmat hazánkban.
15. A magyar kormány a rend és nyugalom helyreállítása után tárgyalásokat kezd a szovjet kormánnyal és a varsói szerződés más résztvevőivel a szovjet csapatok Magyarország területéről való kivonására." ⁷⁰

Mondani is felesleges a kádárista "Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány" a program egyetlen pontját sem tartotta be. Kádárék már november elején megkezdtek a volt ÁVH-

sokból, rendőri és honvédségi hazaárulókból a pufajkás karhatalom szervezését. Ezek a pénzért mindenre kapható nemzetárulók igyekeztek állandó izgalomba tartani a lakosságot. Fontosságuk bizonyítására még gazdáikat is félrevezették. Ezrével írták ők maguk az ellenforradalmárok nem létező garázdálkodásairól szóló feljelentéseket a megyei és járási pártbizottságok részére. Ezeknek a be- és feljelentéseknek mindenesetben az volt a végső követelése, hogy a karhatalom ne bánjon kesztyűs kézzel az ellenforradalmárokkal és takarítsa el végre őket az útból. A kormány vezetését légből kapott nem létező információkkal halmozták el. Már januártól hamis pszichórist teremtettek. Bizonygatták, hogy az ellenforradalom március 15-re minden eddiginél nagyobb támadásra készül. A Márciusban Újra Kezdjük (MUK) pufajkás kampánynak nem volt semmiféle komoly szervezete. Néhány lelkes fiatalból álló elszigetelt csoport kivételével, amelynek tevékenysége aligha veszélyeztethette a megszálló szovjet csapatok, vagy akár az idegen lelkű pufajkás karhatalmi ezredek létét. A dezinformációs hadjárat is csupán a karhatalom érdekeit szolgálta, hogy igazolja a hatalom felé léte szükségességét. Kádár még olyan komolytalan ígérettel is előhozakodott, hogy Nagy Imrével is tárgyalni akarnak a hatalomba való visszatérése ügyében. Azt a látszatot keltve, mintha ennek megvalósítása, vagy elvetése a saját hatáskörébe tartozna.

Nagy Imre elrablása és kivégzése után Kádár János és hazaáruló barátai biztosan ülnek a nyeregben. Ez lehetővé teszi, hogy a mezőgazdaság "szocialista" átszervezését –, amelybe Rákosi belebukott – gyorsított eljárással újrakezdje. A pufajkások teremtette rémuralom megalapozta ennek előfeltételeit. Fizetett pártfunkcionáriusok légiója lepte el a falvakat, hogy magas fejpénzek ellenében bármilyen módon csikarják ki a belépési nyi-

latkozat aláírását a termelészövetkezetekbe. Bármilyen fizikai erőszak alkalmazása megengedett volt. A magyar parasztság ilyen fékevesztett terrort ezer éves történelme során még sohasem élt meg. A zsidó szabadkőműves vörös hóhérok szemet vetettek ezeréves legféltettebb kincsére, a földre. A kommunista propaganda nyíltan a szigorú önkéntesség elvét hirdette, ugyanakkor Kádár János szűk környezetében cinikusan úgy nyilatkozott: "Nem szabad arra várni, amíg a paraszt magától lép be a szövetkezetbe"

⁷¹ Nem is vártak! Válogatott testi és lelki kínzásnak vetették alá a föld tulajdonjogával rendelkező parasztot. De bizony a termelészövetkezetek szervezése így sem ment könnyen. Érdemes felidézni, hogyan látta ezt maga Kádár János. Az 1982-ben Gyurkó László által szerkesztett életrajzában így vall:

"Ott voltam, láttam iszonyú, nem egyszer véres tragédiákat. Fiút, aki megtagadta az apját, mert belépett a szövetkezetbe, apát, aki kitagadta a fiát, mert belépett a szövetkezetbe. Láttam sajnos erőszakot is, nem korbácsos fajtát, (pedig ilyen is volt bőven – a szerző) a lelki kényszerszert. Láttam az agitátorokat, akik olyan lélektelenül bántak a paraszttal, mintha nem is ember lenne, és olyanokat, akik együtt sírtak a gazdákkal. Asszonyt, aki otthagya az urát, embert, aki otthagya feleségét. Láttam parasztot, aki aláírta a belépési nyilatkozatot, aztán fölakasztotta magát. Forrt, zúgott az ország." ⁷²

Kádár visszaemlékezésében nincs semmi túlzás. Sőt – ha szabad ezt a nem idevaló fogalmazást használnom – szerényen fogalmazott. Azokat a szerencsétlen parasztokat ugyanis "nem látta", akik fájdalomukba beleőrültek. Vagy csupán "elfelejtette" megemlíteni őket. Vajon milyen államférfi, milyen ember az, aki saját alattvalóit, polgártársait ilyen vad kegyetlenséggel forgat ki mindenéből. Még a

legelvetemültebb bűnöző, vagy gonosztevő is nagyobb szálmalmat érez áldozata iránt. Kádárból hiányzott minden empátia. Egész nemzetét kínpadra húzta, mégpedig egy ostoba zsidó hóbot kielégítése érdekében. A mezőgazdaság nagyüzemesítésének a legalapvetőbb feltételei is hiányoztak. Később tehetetlenül szemlélte "áldatlan művét", és így kesereg: "... kellett volna közös istállók, közös magtárak... Döglött a jószág, pusztult a szem... Nem is értettek a közös gazdálkodáshoz, kedvük se volt hozzá, hiányoztak a megfelelő vezetők is." Akkor vajon miért volt szükség az egészre?! Vajon ember volt ez egyáltalán? Vagy egy szadista vadállat? A válasz aligha lehet kétséges. A parasztság e mérhetetlen szenvedését látva egy erkölcsileg tiszta államférfi megtagad minden további engedelmességet láthatatlan, vagy akár látható gazdáinak. Hisz példa is volt előtte bőven még a kommunista hóhérok között is. Úgy tűnik, elfelejtette belügyminiszter elődjének, Zöld Sándornak lelki kálváriáját, aki családjával együtt az öngyilkosságba menekült. Vajon tudta ez az eltorzult lelkű hazaáruló, hogy mit vállal a szovjet csapatok behívásával? Bizonyosan tudta! Isten azzal büntette meg, hogy meg kellett érnie, végig kellett néznie, hogy az általa tűzzel-vasal és a magyar nemzet vérével összetákolta hatalma, annak minden "szocialista vívmányával" hogyan morzsolódik, majd recsegve-ropogva omlik össze. Élete végén követte örületbe kergetett parasztjait, és maga is megőrült. Győzött Isten bölcsessége és igazsága! Még akkor is, ha az éppen őt futtató szabadkőművesek nyújtották is ehhez a segítséget.

Élete utolsó szakaszában azzal próbálta zaklatott lelkiismeretét megnyugtatni, hogy a saját "társadalmi osztálya" a munkásság rovására, az adott körülmények között, minden józan gazdasági logikát meghaladó módon igyekezett támogatni a termelőszövetkezeteket, hogy a parasztság

viszonylagos jólétével felejtse le lelki sérelmeit. Ennek gyümölcsét túlnyomó részben már csak utódaik élvezhették. De az erőn felüli, külföldi hitelekkel való költekezésnek megjött a böjtje is. Kár, hogy ennek csak a kezdetét érte meg. Így nem kellett választ adnia az ország hosszú válságának okaira.

Bizonyára értetlenül nézett maga elé, amikor zsidó gazdasági "reformer" miniszterei és bankárja arról gyözködtek, hogy átmenetileg el kell zálogosítani a Magyar Nemzeti Bank aranykészletét, mert nagyon sürgős fizetési kötelezettségei vannak, és nincs miből fizetni. Az áhított nyugati kölcsönök pedig elapadtak, a nemzetközi bankvilág átmenetileg megtagadta a további hitelek folyósítását.

Ha máskor nem, ezúttal biztosan eszébe jutott, hogy a 133 napos dicstelen zsidó elődje annak idején még a Magyar Szentkoronát is eladásra kínálta.

1989-re agya teljesen megbomlott. Beszéd közben minden átmenet nélkül a Nagy Imre ügyre tért. Tagadta bűnösségét kivégzésében. Gyakoriak voltak az éjszakai örvongései. Több ízben előfordult, hogy bőrröndökkel a kezében pizsamában a kapuhoz ment, leült és várakozott. Biztonsági őre csodálkozására azt állította; jönnek érte.⁷⁴ Amikor a Kútvölgyi Kórházba szállították, már teljesen megadta magát. Motyogva, máskor hörögve követelte: "Öljetek meg!" Agya már nem volt beszámítható állapotban. Bár – ápolónője szerint – egy alkalommal úgy tűnt, felismerte szellemi állapotát, és annak ellenére, hogy összefüggő mondatok már nem származtak tőle, úgy vélekedett, hogy ő már a kórházat nem hagyhatja el, "mert gyógyos".

Szabadkőműves testvérei keserves agóniájában teljesen magára hagyták. A kórházban Grósz Károly két perces látogatásán kívül senki sem kereste. Grósz sem Kádár

látogatására érkezett, hanem az infarktussal kezelt zsidó Aczél György miatti aggódása vitte a kórházba.⁷⁵

Teljesült a Karma könyörtelen filozófiája. Miszerint az életükben csak jót cselekvők fájdalom nélkül könnyű halállal jutnak a másvilágra. Akik pedig gonoszul éltek, keserves halállal kell megválnak elrontott életüktől. Kádár példája minden kétséget kizáróan igazolja e tan állításait.

Kádár halálának nemcsak körülményei, de időpontja is komoly gyanút ébreszt bennünk az iránt, vajon a természet akarata szerint jött-e el annak ideje. Vagy inkább ő is egy elemét képezte annak a láncolatnak, amelyhez Jack Ruby, Reza Paklavi, Eric Honecker, – és még sok mindenki, akiről nem tudunk – is tartozott? Ezek halála mind valamilyen ismeretlen bakteriológiai beavatkozást sejtetnek. A román Caeusescu-hoz "kegyesek" voltak szabadkőműves testvérei. Őt megkímélték Kádár és Honecker sorsától. Amikor eljött félreállításának ideje, egyszerűen agyonlőtték.

Szabadságharcunk letiprása után az amerikai diplomácia – a mai szemmel nézve – nevetséges formaságokkal igyekezett azt a látszatot kelteni, mennyire szívén viseli a magyar érdekeket. Az ENSZ-ben felfüggesztették a Kádár-kormány tagságát. Történt mindez annak ellenére, hogy Hammarskjöld ENSZ főtitkárt egyáltalán nem érdekelte a magyar kérdés. A főtitkár tartózkodott attól, hogy kockára tegye a Szovjetunióval a szuezi válság kezelése ügyében megszerzett kedvező helyzetét.⁷³

Sokan azt állítják, hogy a magyar forradalommal egy időben kirobbantott szuezi válság miatt került Magyarország ügye háttérbe, ha úgy tetszik Suez elsőbbséget élvezett a háborús gócok rendezését illetően. Jómagam nem osztom ezt a véleményt. Nem tagadjuk, hisz nem is tagadhatjuk, hogy a két válság jelentős mértékben megosztotta a diplomácia szereplőinek figyelmét. A két

"ügy" közötti különbség nagyon is jelentős. Igaz, hogy a két ország, Magyarország is, Egyiptom is a saját szuverenitásának védelmében harcolt. A végeredmény azonban nem hasonlítható egymáshoz. Egyiptom szovjet és amerikai segítséggel győztesen került ki, az angol-francia-izraeli agresszió dolgavégezetlenül meghátrált, s az arab ország visszakapta a katonai támadás során sérült szuverenitását. Magyarország pedig a szovjet agresszió révén az addiginál is nagyobb alávetettségbe került. Területét a korábbinál jelentős nagyságrenddel nagyobb és erősebb szovjet katonai erő szállta meg.

Nem vitatható, sok hasonlóság fedezhető fel a két háború előkészítésében, de ezek tudatos összefüggése valószínűtlen. Az egyiptomi konfliktus provokatív jellege, a magyar eseményekkel szemben nem fedezhető fel. Az egyiptomi kormány által 1956. július 26-án államosított Szezi-csatorna ténye önmagában kiváltja a régi tulajdonos Anglia és Franciaország háborús készülődését. Ehhez csatlakozott az ártatlan egyiptomi figyelmeztetéseken megsértődött Izrael is. Az angol-francia vezérkar az államosítás után azonnal megkezdte a Szezi-csatorna visszafoglalására vonatkozó "Muskétás" fedőnevű támadási terv kidolgozását. A támadás megindítását 1956 szeptemberre tervezték. Az angol és francia kormány rövidlátására, diplomáciai tájékoztatlanságára vall, hogy a tervezetről tájékoztatták az Egyesült Államok kormányát. Az amerikaiak erős nyomást gyakoroltak "szövetséges" ellenfeleikre, hogy a beavatkozás időpontját halasszák a novemberi elnökválasztás utáni időre. Október 17-én háromhatalmi megbeszélést tartottak. A támadás javasolt időpontját november 6. vagy 7-re prognosztizálták, de döntést nem hoztak.

Október 22-én titokban Párizsba utazik Ben Gurion izraeli miniszterelnök, hogy francia segítséget kérjen az egyiptomi

szovjet gyártmányú MIG és ILJUSIN típusú repülőgépek ellen, továbbá biztosítékokat igyekezett szerezni Egyiptom ellen indítandó háborújában, arra vonatkozóan, hogy Franciaország és Anglia Izrael mellé áll. A támadás időpontját ekkor rögzítették. Ennek alapján Dajan, az izraeli hadsereg vezérkari főnöke október 25-én utasítást ad a hadműveleti iroda vezetőjének, amelyben a támadás napját, az úgynevezett "J" napot október 29-re határozza meg. Ez az izraeli haderő hadműveleteinek indítását jelenti. A "J" + 2 nap, október 31. az angol és francia támadás kezdete.⁷⁶

Kétségtelen, bizonyos összhang ismerhető fel a "J" és "J" + 2 nap időpontja és a magyarországi szovjet intervenció elhatározásának időpontja között, de ez a lényeget illetően nem bír különös jelentőséggel, csupán a Szovjetunió elleni diplomáciai offenzíva során van lehetőség a hasznosítására. Magyarország megleckéztetését – Mičunovič megbízható információja alapján – a Szovjetunió a Szezei-csatorna államosságát megelőzően elhatározta. A diplomáciai védekezésben való felhasználását Hruscsov a november 2-i Brioni-szigetén a magyar forradalom elfojtása ügyében folytatott egyeztetés során lakonikusan így összegzi: "ők ott kerültek csávéba, mi meg Magyarországon."⁷⁷

Az angol-francia-izraeli döntésben a "J" és "J" + 2 nap kijelölésében, nem tagadható, nagy szerepet játszott a számukra kedvező magyar tragédia és az USA elnökválasztás előtti tehetetlensége. Különösen a két megcsalt hatalom, Anglia és Franciaország kihasználta az ölébe hullott váratlan alkalmat a lehető leggyorsabb cselekvésre. Alapos megfontolás után úgy döntöttek, nem komplikálják a helyzetet az Egyesült Államok előzetes értesítésével. Anglia és Franciaország mindent összevetve biztos vállalkozásnak vélte szezei kalandját. Bár a Szovjetunió tiltakozásával számoltak, de úgy

véltek, magyarországi "elfoglaltsága" miatt ez megmarad a propaganda szintjén.

A Szezei-csatorna egyiptomi kezelésbevétele, Egyiptom minél nagyobb mértékű elszakadása Angliától és Franciaországtól leginkább az Egyesült Államoknak állt érdekében. Hiszen a gyarmatok és domíniumok újrafelosztása a második világháború utáni időszak legfőbb feladatát képezte. A gyarmatok új "státusa" arra volt hivatva, hogy energia és nyersanyagkincsei felszabaduljanak addigi gyarmattartóik rendelkezése alól. A Szezei-csatorna egyiptomi államosságát is ennek jegyében született. Érthető, ha ennek visszafordítási kísérlete sértette az USA világkereskedelmi érdekeit. Mivel a "visszaforgatók" NATO szövetségesei, de a második világháborúban is szövetségesei voltak, megállításuk nyilván meghaladta az amerikai diplomácia nyakatekert lehetőségeit is. Igénybe kell tehát vennie titkos szövetségese, a vele látszólag hidegháborúban álló Szovjetunió segítségét. Anglia, Franciaország és Izrael megállítására tehát a Szovjetunió intéz erélyes felszólítást az Egyiptom elleni támadás azonnali megszüntetésére, mert különben számolniuk kell a szovjet katonai ellenlépésekkel. A Szovjetunió szigorúnak tetsző fellépésén az angol és francia kormány meglepődött ugyan, de nem aggódtak túlságosan. A hadműveleteket nem állították le. Úgy vélték, mire a szovjet haderő a Szezei-csatornát nagyon körülményesen elérheti, ők céljukat elérve kész helyzetet teremtenek. Az esetleges rakéta támadásától egyáltalán nem tartottak. A Szovjetunió e területen nem voltak lényegbeágó érdekeltségei, érdekei. Komoly konfrontáció esetén pedig a Szovjetunió számolnia kellene az Egyesült Államok, mint NATO-szövetségese beavatkozásával is – gondolták naivul. Diplomáciai bonyodalmakkal sem számoltak, hisz az ENSZ biztonsági tanácsában mindkettőjüknek vétőjoga van, szankciókat úgysem hozhatnak ellenük. A

világ népei feszült figyelemmel kísérik az eseményeket. Messiásként várják az Egyesült Államok fellépését a Szovjetunió megleckéztetésére.

November 6-án hajnali egy órakor minisztertanácsot hívtak össze Párizsban, ahol arra a véleményre jutottak, hogy a szuezi ügyben az Egyesült Államok passzív marad. Közben hívatlan és nem várt vendég zavarta meg a békés tanácskozást. A nemrég megkezdett ülést fel is függesztették. Guy Mollet francia miniszterelnök a most érkezett Douglas Dillonnal, az Egyesült Államok párizsi nagykövetével a dolgozósobájába vonult. A rövidre fogott tanácskozás elején Dillon átadta kormányja jegyzékét, amely Anglia és Franciaország bűnös magatartásáról beszélt, és felszólította a franciákat, szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak többé az Egyesült Államokra. Világos beszéd! Félreértésre semmi lehetőség sincs.

November 6-án reggel mind Párizsban, mind Londonban kézhez kapták az Egyesült Államok külügyminisztériumának részletes jegyzékét is. Ebben biztosította szövetségeseit, hogy amennyiben a két országot közvetlen szovjet rakétatámadás érné, úgy érvényben van a NATO szövetségi garanciája. Ugyanakkor nem hagyott kétséget az iránt, hogy ez a garancia csak az európai kontinensre érvényes és nem vonatkozik a szuezi expedícióra.

Eisenhower szokatlanul durván, kaszánya stílusban közölte telefonon Eden brit miniszterelnökkel azt, amit nagykövete Párizsban Guy Molletnek mondott: "Szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak ránk többé!"⁷⁸

A baj nem jár egyedül. Az angol kormány november 6-án fanyalogva vette a washingtoni hírt, hogy a kért egymilliárd dolláros kölcsönt csak akkor kaphatja meg, ha aznap éjfél előtt Port-Szaïd városában, illetve egész Egyiptomban véget vet a háborúnak. És még mondja valaki, hogy a bankok függetlenek a kormányoktól és a politikától!

A kommunista gyarmatok megszilárdítása

A parasztság kolhozosításával Magyarország, mint hagyományos mezőgazdasági ország, hosszú évszázadok után arra kényszerül, hogy külföldön vásároljon gabonát. Egy ilyen katasztrofális gazdasági hanyatlás bármely szabad államban az egész kormány leváltásához és felelősségre vonásához vezetne. Magyarországon azonban a párt és kormány helyzete szilárdabb, mint valaha. Újabb tíz év, újabb probléma. Úgy tűnik, Magyarországon egy-egy erőszakos konszolidáció kihordási ideje tíz év. A kádári diktatúra kiváló lehetőségeket teremt a pártoligarchia semmittevéséhez és pazarló dözsöléséhez, de az ország fejlődése, illetve visszafejlődése még a többi vazallus államhoz képest is rosszabb állapotokat mutat. A mezőgazdaság kolhozosítása olyan hatalmas költségvetési forrásokat vont el a teljes ipari szektortól, hogy az nemhogy fejlődni, de szinten tartani sem tudta magát. A bővített újratermelés helyett bővülő fogyás jellemezte iparunkat. Az egy főre jutó éves lakásépítésben, telefonhálózat bővítésében, bútorelőállításban nemcsak Csehszlovákia és a Német Demokratikus Köztársaság, hanem még Románia is megelőzte Magyarországot. Az átlagpolgár ezeket ugyan nem nagyon érezte, hiszen ebben az időben a külföldi utazás lehetősége nemcsak nyugatra, de még a kommunista államokba is nagyon korlátozott volt. A szabadon mozgó pártoligarchia figyelmét – bármennyire kerülték is az összehasonlítást – mégis felkeltette. Annál is inkább, mert a terror enyhülésével egyre gyakoribbá váltak a méltatlankodó megjegyzések. Az első világháború után húsz évvel a